ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **GERBRICH s. r. o.,** se sídlem Nádražní 106, Velké Opatovice, zastoupená Mgr. Lukášem Míšou, advokátem se sídlem Milady Horákové 2047/23, Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2016, č. j. ČOI 23736/15/O100/1000/15/16/Be, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 A 82/2016-63,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a Hl. město Praha (dále jen „*inspektorát*“) rozhodnutím ze dne 23. 1. 2015, č. j. 12/0868/14/12/Z (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), uložil žalobkyni opatření dle § 7 odst. 2 písm. f), g), h) zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků a o změně některých zákonů (zákon o obecné bezpečnosti výrobků) – dále jen „*zákon o obecné bezpečnosti výrobků*“. Uložené opatření se vztahovalo k výrobku: dřevěné požární dveře, jednokřídlové, otočné, plné, hladké, typ A1, konstrukce G 01 s deklarovanou klasifikací požární odolností EI 30 DP3 (dále také jen jako „*výrobek*“).

[2] Uložené opatření spočívalo v zákazu uvádění tohoto výrobku na trh, v okamžitém stažení tohoto výrobku z trhu a ve zpětném převzetí uvedeného výrobku od spotřebitelů. Inspektorát uložil žalobkyni uvedené opatření, neboť seznal, že předmětný výrobek

nevyhovoval požadavkům na bezpečný výrobek podle § 3 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků, neboť zjištěná trvanlivost požární odolnosti 7 minut neodpovídá žalobkyní jako výrobcem deklarované klasifikaci požární odolnosti 30 minut a představuje tak rizika pro bezpečnost a ochranu zdraví spotřebitele. Žalobkyně tedy v rozporu s § 5 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků uvedla na trh výrobek, který je nebezpečný.

[3] Ke svým závěrům dospěl inspektorát na základě kontrol ze dne 18. 11. 2013 a 2. 12. 2013, při kterých byl proveden odběr výrobku. Na základě výsledků zkoušek a posouzení kontrolovaného výrobku bylo zjištěno, že výrobek nesplňuje požadavky stanovené určenými normami (ČSN EN 14600 a ČSN EN1351-2 A1) a stavebním technickým osvědčením č. STO - 07-2141/Z rev. 1; dále nesplňuje požadavky předpisů a technické požadavky stanovené jinými právními předpisy, a to zákonem č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů a v návaznosti na nařízení vlády č. 163/2002 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na vybrané stavební výrobky (dále jen „*nařízení č. 163/2002 Sb.*“), nesplňuje základní požadavky na stavbu ve smyslu přílohy č. 1 nařízení vlády č. 163/2002 Sb., respektive představuje riziko pro splnění těchto požadavků, neboť výrobky musí být vhodné pro stavby, aby tyto byly (jako celek i jednotlivé části) při respektování hospodárnosti vhodné k určenému využití do staveb a zároveň plnily základní požadavky na stavby. V případě deklarace výrobku jako zařízení pro omezení šíření požáru je třeba, aby výrobky plnily zejména požadavky na požární bezpečnost, kdy stavba musí být navržena a postavena takovým způsobem, aby v případě požáru byl zejména omezen vznik a šíření požáru a kouře ve stavebním objektu, osoby a zvířata mohly opustit stavbu nebo být zachráněny jiným způsobem a byla brána v úvahu bezpečnost záchranných jednotek.

[4] Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 3. 2016, č. j. ČOI 23736/15/O100/1000/15/16/Be (dále jen „*rozhodnutí žalované*“), tak, že vypustila část výroku tohoto rozhodnutí a jinak je potvrdila.

[5] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“). Svou argumentaci opřela zejména o tvrzení spočívající v tom, že správní orgány postupovaly v řízení nesprávně, došlo k pochybením při zkoušce požární odolnosti, rozhodnutí správních orgánů nejsou dostatečně odůvodněna a zakládají se na chybných závěrech a nesprávném právním posouzení týkajícím se konstrukce výrobku; správní rozhodnutí také měla být nepřezkoumatelná.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 A 82/2016-63, žalobu zamítl. Ztotožnil se totiž se závěry žalované a inspektorátu, přičemž dospěl k tomu, že zkouška požární odolnosti byla provedena řádně (resp. je v tomto smyslu dostatečně zdokumentována), správní orgány se nedopustily procesních pochybení, správně zjistily skutkový stav a věc řádně právně posoudily.

II. Kasační stížnost a další podání ve věci

[7] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „*s. ř. s.*“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení společně s tím, že skutková podstata, z níž žalovaná vycházela, je v rozporu s obsahem spisu a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost rozhodnutí.

[8] Stěžovatelka uvedla, že žalovaná i inspektorát vycházely v řízení zejména z výsledku zkoušky požární odolnosti, což je logické, když kontrolovaným výrobkem byly dveře s deklarovanou požární odolností. Tím spíše ale bylo nutné, aby tato zkouška byla správně připravena, řádně proběhla a správní orgány ji vyhodnotily objektivně a přesvědčivě. To se ale v žádném případě nestalo. Stěžovatelka je přesvědčena, že výsledek zkoušky požární odolnosti je zcela nepoužitelný. Na základě zkoušky pak nebylo možné náležitě posoudit kontrolovaný výrobek a ani rozhodnutím uložit stěžovatelce opatření. Dle stěžovatelky byla porušena pravidla pro zjištění požární odolnosti výrobku. Požární zkušebna totiž vůbec neprovedla kondicionování protipožárních dveří jako testovaného kontrolovaného výrobku, dveře byly pro zkoušku od zárubní namontovány s příliš velkými spárami a zkušebna po zkoušce také zcela nepřezkoumatelně opravovala protokol o zkoušce. Stěžovatelka na druhé straně doložila výsledky opakované zkoušky ve zkušebně na Slovensku a také výsledky dohledové prověrky společnosti Centrum stavebního inženýrství a.s. (dále jen „*CSI*“), kterou si sama stěžovatelka ihned po zjištění výsledku zkoušky objednala. Všechny tyto skutečnosti jsou ve svém souhrnu dostatečné k tomu, aby bylo zřejmé, že výsledek zkoušky požární odolnosti neodpovídá skutečnému stavu věci. Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že zkouška požární odolnosti, resp. z ní vzešlý protokol, spolehlivě dokládá závěr o nebezpečnosti výrobku a vážných rizicích spojených s jeho užitím jako požárního uzávěru, není tento závěr správný. Správní orgány z této zkoušky neměly vůbec vycházet, tím méně ji brát jako zcela zásadní důkaz, s odkazem na nějž zamítly všechny námitky stěžovatelky. Městský soud navíc nesprávně označuje jako požární uzávěr výrobek stěžovatelky, tedy dveřní křídlo. Uzávěrem je však dveřní křídlo ve spojení se zárubní, nikoli jen kterákoli z těchto částí samostatně. Městský soud to však pominul a odůvodnění rozsudku v této části svědčí o nedostatečném seznámení se s věcí.

[9] Nepřijatelné je také to, že stěžovatelce správní orgány nikdy nedaly k dispozici videozáznam o průběhu zkoušky požární odolnosti. To nelze akceptovat ani s odkazem na tvrzení, že tento videozáznam nebyl součástí spisu; navíc jej Česká obchodní inspekce prezentovala při tiskové konferenci. Je nepřijatelné, že žalovaná má takový zásadní dokument k dispozici, avšak neučiní jej součástí spisu, a proto ho také odmítne stěžovatelce poskytnout. Neexistuje důvod, proč by se stěžovatelka nemohla s videozáznamem seznámit; to zvláště, pokud je takový záznam pořizován pro případ vzniku pochybností o průběhu zkoušky, a kdy je třeba posoudit vznesené námitky. To nabývá významu zejména ve spojení s nepřezkoumatelnými opravami protokolu o zkoušce požární odolnosti. Správní orgány stěžovatelce navíc i přes její žádosti nikdy neposkytly ani seznam osob přítomných zkoušce požární odolnosti.

[10] Příprava zkoušky požární odolnosti byla také provedena vadně. Vadná montáž pak zásadně negativně ovlivnila výsledek zkoušky. Tuto námitku stěžovatelka uplatnila již v námitkách proti kontrolnímu protokolu ze dne 11. 3. 2014 a také i později, takže není pravdivé sdělení městského soudu, že takovou námitku stěžovatelka ve správním řízení

neuvedla. Věcně tak není ve smyslu příslušné technické normy přijatelné, aby spáry u pantů dveří byly přes 8 mm, jak tomu bylo v tomto případě. Dveře tak byly namontované k jedné straně zárubní, a to ještě ne zcela rovně.

[11] Zásadním pochybením při zkoušce požární odolnosti bylo také to, že výrobek předtím nebyl tzv. kondicionován. To je ovšem jedním ze základních předpokladů pro objektivní provedení zkoušky. Z rozhodné technické normy, ČSN EN 1634-1, lze dovodit potřebu kondicionování. V protokolu o zkoušce tak není např. uvedena naměřená vlhkost a způsob jejího zjištění tak, aby byly doloženy objektivní podmínky zkoušení vzorku. Vysoký obsah vlhkosti výrobku se může projevit u dřeva kroucením materiálu, což v posuzovaném případě také nastalo. Přitom nebylo důležité kondicionování jen dveřního křídla, ale také stavební konstrukce, do které se dveřní křídlo osazuje, tj. zdi se zárubní. S ohledem na argumentaci žalované bylo třeba také zjišťovat deformaci zárubně, ta však nebyla podle protokolu před zkouškou ani po ní měřena.

[12] O vadné přípravě a provedení zkoušky požární odolnosti svědčí také obdobná zkouška, kterou bezprostředně po negativní zkoušce nechala na Slovensku provést společnost ADOR CZ s.r.o. (dále jen „*ADOR*“). Právě na základě licence od společnosti ADOR vyráběla stěžovatelka předmětný typ dveří. Zmíněná zkouška na Slovensku přitom byla provedena s obdobným typem dveří a v něm tento výrobek plně obstál.

[13] Městský soud se také nedostatečně vypořádal s námitkami, které se týkaly zkoušky materiálové skladby na druhém vzorku téhož výrobku. Dle žalované tato zkouška podporovala výsledek zkoušky požární odolnosti, a to s ohledem na to, že oproti certifikovanému stavu výrobku bylo na předmětných dveřích provedeno několik změn. Stěžovatelka však doložila i posouzení autorizovaného inženýra v oboru požární bezpečnosti staveb, že tyto změny nebyly podstatné a neměly vliv na požární odolnost výrobku. Nadto městský soud hovořil o prohoření výrobku. To je ale nesprávné, neboť nedošlo k prohoření výrobku, ale k jeho deformaci. Uvedený dílčí závěr městského soudu svědčí o paušálním posouzení věci a o nedůvodném důvěřování výsledku zpochybněné zkoušky požární odolnosti oproti námitkám stěžovatelky.

[14] Dále městský soud věc nesprávně právně posoudil. Dle protokolů o zkoušce totiž byly neměřené hodnoty zcela mimo přípustné limity tolerance dané technickou normou. Reakcí na stěžovatelčiny námitky bylo dodání nového protokolu, podle kterého byly spáry menší. Ovšem tato změna protokolů byla provedena zcela nepřezkoumatelně. Zkušebna sice k námitkám stěžovatelky uvedla, že do protokolu o zkoušce byly omylem vepsány údaje z jiné, souběžně prováděné, zkoušky. Nikdo ale nikdy nevysvětlil, kdo, kde a jak zaznamenal ony nové hodnoty platné pro zkoušku výrobku. K tomu správní orgány nedoložily žádné relevantní listiny, pouze stěžovatelce sdělily, že takové listiny, podobně jako zmiňovaný videozáznam, nejsou součástí správního spisu.

[15] Ve vztahu k činnosti CSI a zkoušce obdobného výrobku na Slovensku žalovaná i městský soud posoudily jako zásadní pouze důkazy svědčící v neprospěch stěžovatelky. Její námitky odmítly a jí předložené důkazy bagatelizovaly. Důkaz o dodržení systému řízení výroby zprávou o dohledu CSI ani žádný jiný důkaz ve prospěch stěžovatelky nebyly adekvátně vyhodnoceny. Naopak je to zkušební ústav, který se snažil za každou cenu

obhájit provedenou zkoušku, a to i přes mnohočetné porušení pravidel a nepřezkoumatelné výsledky, přičemž správní orgány i městský soud mu daly za pravdu.

[16] Městský soud shrnul posouzení věci v posledním odstavci odůvodnění svého rozsudku tak, že pokud ve zkušebně došlo k prohoření zkoušeného vzorku za 7 minut, není myslitelné, aby byl takový výrobek nadále na trhu. S tímto konstatováním lze jistě v obecné rovině souhlasit. Ale v poměrech projednávané věci je toto posouzení ze všech výše uvedených důvodů zcela chybné. Pokud není zkouška požární odolnosti připravena přezkoumatelně, při její přípravě dojde podle všech okolností k zásadním pochybením, které mají vliv na její výsledek, nelze klást výsledek takové zkoušky k tíži stěžovatelky.

[17] Ke kasační stížnosti podala podrobné vyjádření žalovaná. V něm poukázala na to, že zkouška požární odolnosti nebyla jediným důvodem pro její rozhodnutí, nýbrž že velký význam měla i zkouška materiálového složení, která prokázala více neshod výrobku s technickou dokumentací, resp. s parametry původně certifikovaného zkušebního vzorku.

[18] Pokud jde o problematiku videozáznamu o zkoušce požární odolnosti, tak veškeré úřední osoby při posouzení věci vycházely toliko z obsahu správního spisu, jehož součástí tento videozáznam nebyl. Správní orgány tak měly v tomto směru stejné penzum podkladů jako stěžovatelka. Navíc tento videozáznam je nadále přístupný z archivu České televize, přičemž je součástí záznamu z tiskové konference žalované. Tento videozáznam se netýkal skutečností rozporovaných stěžovatelkou a do značné míry je ani nedokumentoval.

[19] Žalovaná nepřisvědčuje ani námitkám týkajícím se velikosti spár mezi dveřním křídlem a zárubní. Z příslušné technické normy nevyplývají maximální hodnoty, jaké dovozuje stěžovatelka. Důležité je, aby nebyly takového rázu, že je do nich možné vložit měrku pro hodnocení kritéria celistvosti. Tak tomu v daném případě nebylo. V této souvislosti není nutné ani dokonalé vycentrování dveří oproti zárubním.

[20] Není také pravdou, že by nebylo vůbec provedeno kondicionování výrobku. Protokol o zkoušce podmínky kondicionování a časové odstupy jednotlivých úkonů od vlastního započetí zkoušky výslovně popisuje. Navíc v tomto směru stěžovatelka odkazuje na nesprávnou technickou normu. V případě kondicionování zárubně lze přisvědčit stěžovatelce, že to nebylo provedeno plně, ovšem ani to nemělo vliv na chování vzorku při zkoušce; nebyla porušena relevantní pravidla pro zjišťování stavu věci. V tomto kontextu zmiňuje žalovaná, že neúplné kondicionování téže konstrukce nezabránilo tomu, aby výrobek jiného výrobce ve zkoušce pořádní odolnosti plně obstál. V případě kondicionování samotného výrobku – v souvislosti s požadavky technické normy – není důvod se domnívat, že by výrobek z hlediska své vlhkosti nevyhovoval. Opět je třeba připomenout okolnosti celé věci, tedy to, že by se stěžovatelkou tvrzené promáčení výrobku muselo týkat i jiných zkoušených výrobků (od jiných výrobců), ačkoli tyto výrobky byly odebrány na zcela různých místech (tři takové výrobky ve zkoušce požární odolnosti neobstály, jeden obstál).

[21] Jde-li o námitku „srovnávací“ zkouškou požární odolnosti provedenou na Slovensku, zdůrazňuje žalovaná, že tuto zkoušku není možné brát jako rozhodný důkaz,

neboť se týkala dveří vykazujících jiné vlastnosti než zkoušený výrobek stěžovatelky. Podobné platí i ohledně stanoviska autorizovaného inženýra, na které stěžovatelka odkazuje.

[22] Za nedůvodné považuje stěžovatelka i námitky týkající se oprav protokolu o zkoušce požární odolnosti. Tento oficiální listinný výstup ze zkoušky odpovídá požadavkům příslušné technické normy a týká se to i způsobu jeho vzniku. Přitom důvody, které vedly k původnímu zápisu nesprávných údajů, byly vysvětleny.

[23] Žalovaná se ztotožňuje také s tím, jak městský soud posoudil význam přetrvávání certifikátu autorizované osoby CSI. Tento certifikát – spíše obecný – z povahy věci nemohl být pro rozhodnutí ve věci důležitější než konkrétní výsledek zkoušky požární odolnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[25] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[26] V nynější věci je mezi stranami sporné, zda žalobkyně v rozporu s § 5 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků uvedla na trh výrobek, který je nebezpečný; s tím souvisí, zda bylo důvodné opatření, které inspektorát (resp. žalovaná) stěžovatelce uložil a zda správní orgány ke svým rozhodnutím dospěly procesně správnou cestou na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[27] Stěžovatelka především zpochybňuje dostatečné a zákonné zjištění skutkového stavu žalovanou (potažmo inspektorátem) pro posouzení, zda v rozporu s § 5 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků uvedla na trh výrobek, který je nebezpečný, a zda jí tedy mohlo být uloženo opatření zmíněné v bodě [1] tohoto rozsudku. Z obsahu spisové dokumentace je zřejmé, že se v průběhu celého řízení stěžovatelka snaží zejména zpochybnit výsledky, resp. protokol o zkoušce požární odolnosti ze zkušebny PAVUS, a.s. Z obsahu kasační stížnosti taktéž vyplývá, že stěžovatelka právě tento protokol považuje za rozhodný pro uložení těchto opatření. Nejvyšší správní soud ale v této souvislosti uvádí, že správní orgány v řízení nevycházely při posouzení věci pouze z protokolu o zkoušce požární odolnosti, ale taktéž ze zkoušky materiálové skladby dřevěných požárních dveří, kterou provedl Výzkumný a vývojový ústav dřevařský, Praha, s.p., [neboť z tohoto protokolu č. VZL-N-14/14/3 byly zjištěny rozdíly v provedení výrobku oproti požadavkům technické dokumentace a schválenému typu výrobku A1 (G01)]; proti těmto podkladům však námitky kasační stížnosti, stejně jako žaloby, v zásadě nesměřují, a pokud ano, tak především v tom smyslu, že jmenovaný výzkumný ústav zjistil pouze drobné odchylky jím posuzovaného typu dveří od výrobku, který přezkušovala zkušebna PAVUS, a.s (tyto změny považovala stěžovatelka za nepodstatné pro otázku požární odolnosti výrobku).

[28] S námitkami stěžovatelky proti výsledku zkoušky požární odolnosti a její nepoužitelnosti v řízení včetně jejího posouzení městským soudem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Stěžovatelka mj. tvrdí, že porušení normy spočívalo v namontování výrobku k jedné straně zárubně, a to ještě ne zcela rovně. Článek 7 technické normy ČSN EN 1634-1 stanoví, že velikost spáry nesmí překročit 25 mm na prahových spojích, v ostatních oblastech 6 mm. Největší velikost spár naměřených zkušebnou PAVUS, a.s., před předmětnou zkouškou byla u výrobku 8,4 mm, a to u 6. měrného bodu, který se nacházel na pantové straně dveří. Z vyjádření zkušebny PAVUS, a.s., ze dne 6. 2. 2014, a následně z rozhodnutí inspektorátu a rozhodnutí žalované již však bylo postaveno najisto, že hodnota 6 mm uvedená v čl. 7.3 technické normy ČSN EN 1634-1 nepředstavuje nepřekročitelnou mez. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podstatné je, aby velikost spáry nebyla takového rázu, aby do ní bylo možné vložit příslušnou měrku pro hodnocení kritéria celistvosti. To v případě předmětných spár nad 6 mm u výrobku před samotnou zkouškou bylo splněno. Nejvyšší správní soud tak souhlasí se závěrem městského soudu, že namontování výrobku k jedné straně zárubně nemělo vliv na odolnost dřevěných požárních dveří, natož na výsledek zkoušky požární odolnosti a odpovídající hodnotu protokolu o zkoušce požární odolnosti.

[29] Na tomto věcném posouzení nic nemění ani (značně) nepřesné vyjádření městského soudu, že zde zmiňovanou námitku překročení velikosti spáry nad 8 mm stěžovatelka neuplatnila v žalobě (viz zejména body 147. až 153. rozsudku městského soudu). Přiléhavěji se tak k věci vyjádřil městský soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2021, č. j. 10 A 2/2019-64 (ten se týkal stejné zkoušky téhož výrobku, avšak posouzení, zda se stěžovatelka v daných souvislostech dopustila správního deliktu; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). V tomto rozsudku městský soud uvedl v bodě 63., že „*se žalovaný zabýval příslušnými čl. ČSN 1634-1, včetně žalobcem namítaného čl. 7. Z této části napadeného rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, za jakých podmínek může být zkouška provedena, a tedy že před vlastní zkouškou mohou být naměřeny i podstatně větší spáry než 6 mm, avšak tyto spáry nesmí být takového rázu, že by do nich bylo možno vložit příslušnou měrku. Tato podmínka v případě žalobcem namítaných spár byla splněna (viz strana 12 protokolu o zkoušce požární odolnosti č. Pr-13-2.142-Rev.1). Norma ČSN 1634-1 tak neskýtá žalobci oporu v jeho tvrzení.*“

[30] K domněnce stěžovatelky, že k prohnutí dveří mohlo dojít následkem nadměrné vlhkosti vzorku a že zkušebna vůbec neprovedla kondicionování výrobku, Nejvyšší správní soud uvádí, že součástí protokolu o zkoušce požární odolnosti je v čl. 3.5 výslovně uvedeno kondicionování výrobku (teplota vzduchu 23 ± 5°C při relativní vlhkosti vzduchu 50 ± 5%). Příloha F technické normy ČSN EN 1363-1 stanoví, že pro dřevo se při podmínkách běžného použití předpokládá hmotnostní obsah vlhkosti 9 až 12 %. Čl. 8.1 téže normy stanoví, že: „*V době zkoušky se musí pevnost a obsah vlhkosti vzorku blížit podmínkám běžné praxe. Zkušební vzorek nesmí být zkoušen dříve, dokud nedosáhne rovnovážného stavu obsahu vlhkosti, při uložení ve vnější atmosféře s 50% relativní vlhkostí při 23°C. Je-li zkušební vzorek kondiciován odlišným způsobem, uvede se to jasně v protokolu o zkoušce*“. Nakládání se vzorkem v období před zkouškou by se tak mělo co nejvíce podobat podmínkám běžné praxe, tedy době, kdy bude výrobek u uživatele. Z obsahu spisové dokumentace nic nenasvědčuje tomu, že by byl výrobek skladován jinak než za podmínek

běžného užití, ani že by bylo zapotřebí nějakého časově rozsáhlejšího kondicionování, tudíž že by v průběhu nakládání se vzorkem mělo dojít k onomu „promočení“. Stěžovatelka neuvedla ani nedoložila nic, co by závěr o kondicionování výrobku, které proběhlo v souladu s předmětnou technickou normou, v protokolu o zkoušce požární odolnosti mohlo zpochybnit. Tvrzení stěžovatelky, že k prohnutí vzorku došlo v důsledku vysokého obsahu vlhkosti, je pouze spekulativní. Ani v tomto bodě tedy městský soud nepochybil.

[31] K výše uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud se nevyjádřil k námitkám týkajícím se nutnosti kondicionování taktéž konstrukce, do které se dveřní křídlo usazuje (tj. zdi se zárubní); k tomu stěžovatelka uvádí, že tuto argumentaci uplatnila při ústním jednání před městským soudem. V této souvislosti kasační soud sděluje, že takovou námitku (včetně potřeby vyzrání malty ve stavební konstrukci) stěžovatelka neuplatnila v žalobě. Žalobní námitku tohoto druhu, jakožto žalobní bod, ale bylo třeba uplatnit nejpozději ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); tato námitka však nebyla v potřebné lhůta uvedena, pročež bylo třeba ji považovat za nepřípustnou.

[32] Kasační soud však konstatuje, že i tak by se jednalo o námitku nedůvodnou. Je zřejmé, že podobné výhrady – potřebu kondicionování zárubní – formulovala stěžovatelka již v průběhu řízení před správními orgány a ty se jí zabývaly. Zde soud odkazuje na stranu 9 prvostupňového rozhodnutí. V tomto smyslu se ztotožňuje se závěry formulovanými ve vyjádření ke kasační stížnosti, z něhož (v návaznosti na rozhodnutí správních orgánů) plyne, že dle normy ČSN EN 1634-1 není nutné plné kondicionování podpěrné konstrukce, jestliže lze prokázat, že chování vzorku nebude ovlivněno nadměrnou vlhkostí s tím, že ocelová zárubeň vlhkost do dveřního křídla nepropustí (čl. 8.2 této normy). Jak přitom ve vyjádření ke kasační stížnosti rovněž dodává žalovaná, neúplné kondicionování téže konstrukce nezabránilo tomu, že souběžně testovaný vzorek dveří od společnosti Požární centrum s.r.o. (její dveře měly stejnou deklarovanou požární odolnost v délce 30 minut) ve zkoušce plně obstál. Z kontextu věci, na který žalovaná odkázala, se také hypotéza stěžovatelky o nadměrné vlhkosti výrobku či zárubní nejeví jako pravděpodobná, neboť při dané kontrolní akci měly být odebrány čtvery různé dveře na čtyřech různých místech ČR, z nichž pak troje vykázaly podobné chování při zkoušce požární odolnosti, jakož i podobné neshody ve zkoušce materiálové skladby (srov. např. bod 119. rozsudku městského soudu). Nejvyšší správní soud dodává, že předmětné skutečnosti jsou mu známy i z vlastní úřední činnosti, kdy ve zkouškách požární odolnosti neuspěly právě zmiňované tři typy dveří, které byly vyráběny v licenci od společnosti ADOR, zatímco vzpomenuté dveře společnosti Požární centrum s.r.o. uspěly – viz rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2018, č. j. ČOI 134475/16/O100/1000/16/18/Be/Št, kdy žalobu proti tomuto rozhodnutí (jímž byla stěžovatelce uložena pokuta za správní delikt) zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č. j. 10 A 2/2019-64; věc řešená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 292/2021. Žalobu společnosti ADOR v obdobné věci uložení pokuty za správní delikt zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 3. 2020, č. j. 14 A 193/2018-42.

[33] Stěžovatelka pak v principu nerozporuje, že provedla oproti certifikovanému výrobku změny, které spočívaly např. ve změnách rozměrů rámu a zpevňující pásky, jakož i její odstranění ze spodní, okopové hrany dveří. Podle platných technických rozměrů (bod

A.4.26 normy ČSN EN 15269-3 a čl. 13.3.3 normy ČSN EN 1634-1) však nelze tyto změny u předmětné konstrukce dřevěných protipožárních dveří provést bez doplňkové zkoušky, která bude zahrnovat minimální rozměry rámových dveří. Městský soud připomenul, že dle žalované nelze stanovisko Ing. Jakuba Černohorského („Odborné stanovisko ke změnám v konstrukci dveřního křídla“ ze dne 24. 10. 2014) hodnotit jako důkazní prostředek jsoucí výrazně či jednoznačně ve stěžovatelčin prospěch. Kasační soud uvádí, že toto stanovisko sice obsahuje tvrzení, že zmenšení šířky rámu nemá zásadní vliv na výsledek zkoušky požární odolnosti, nicméně taktéž obsahuje závěr, že 35 (41) mm je na samé hranici použitelnosti u dané konstrukce dveřního křídla. Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatelky, že žádná ze změn nebyla podstatná natolik, aby měla vliv na požární odolnost předmětného výrobku. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že všechny změny byly provedeny v rámci uděleného certifikátu, neboť dle protokolu o zkoušce č. VZL-N-14/14/3 ze dne 5. 6. 2014, kterou provedl Výzkumný a vývojový ústav dřevařský, Praha, s.p., byly seznány nedostatky ve skladbě a provedení výrobku [byly zjištěny nevyhovující rozměry rámů, poddimenzování rozměrů smrkových vlysů, nevyhovující spáry a další, vše v rozporu s požadavky technické dokumentace a schválenému typu výrobku A1 (G01)]. K námitce existence dohledové prověrky, kterou stěžovatelka nechala provést po zjištění výsledku zkoušky požární odolnosti u CSI, jejímž výsledkem je „Zápis z dohledové prověrky systému řízení výroby“, Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že předmětný zápis nemá z hlediska zjištěného skutkového stavu žádnou vypovídací hodnotu. Závěrem této prověrky je sice stanovisko, že v rámci systému řízení výroby nebyly zjištěny žádné nedostatky ani neshody, tyto závěry jsou však velmi obecné bez jakéhokoliv konkrétního propojení na nyní posuzovaný případ, tedy například zda v rámci této prověrky proběhla obdobná zkouška srovnatelných dřevěných protipožárních dveří, jaké zkoumala zkušebna PAVUS, a.s. Námitka stěžovatelky, že skutečnosti obsažené v tomto zápisu jsou relevantní pro předmětnou věc, je tak mylná.

[34] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatelky, že by žalovaná i městský soud nesprávně odmítly důkaz protokolem o zkoušce FIRES ve zkušebně slovenské společnosti FIRES, s.r.o. Předpoklad stěžovatelky, že u drobně odlišného výrobku bylo možné očekávat jen drobně odlišný výsledek zkoušky požární odolnosti je pouhou domněnkou, která nemá žádný pevný základ ve skutkovém zjištění věci. Zkoušce požární odolnosti ve zkušebně FIRES, s.r.o., byl podroben odlišný výrobek (dveře vyrobené v roce 2014) od výrobku, který byl podroben zkoušce ve zkušebně PAVUS, a.s. (dveře vyrobené v roce 2013). Nešlo jen o odlišnost doby výroby, lišily se rozměry výrobku (například šířka dveřního křídla či rozměry zpevňující pásky) a bylo zjištěno i odlišné vypracování výrobku, taktéž nebylo možné z protokolu o zkoušce FIRES jasně identifikovat, z jakých dřevěných profilů byl posuzovaný výrobek vyroben. Tvrzení stěžovatelky, že výsledek zkoušky požární odolnosti ve zkušebně FIRES, s.r.o., (požární odolnost dveří byla 31 minut) byl diametrálně odlišný od výsledku zkoušky požární odolnosti ve zkušebně PAVUS, a.s. (pouhých 7 minut požární odolnosti) tak neobstojí, neboť přestože se snažila rozdíly mezi zkoušenými výrobky marginalizovat, nedoložila nic konkrétního, z čeho by bylo možné usuzovat na srovnatelnost obou zkoušených výrobků.

[35] Stěžovatelka také namítá, že opravy v protokolu ze zkoušky o požární odolnosti PAVUS, a.s., mají za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu, a tím i nesprávné

meritorní rozhodnutí ve věci. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí, naopak má za to, že městský soud dostatečně odůvodnil příčinu a následné vypořádání se s pochybením zkušebny PAVUS, a.s., při tvorbě protokolu o zkoušce požární odolnosti. Jednalo se o administrativní pochybení spočívající v užití části údajů a vyobrazení, které patřily k souběžně prováděné zkoušce dveří společnosti Masonite CZ spol. s r.o. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že oprava protokolu proběhla toliko v jeho přílohách na straně 12 a 21. Vzhledem ke skutečnosti, že protokol o zkoušce nevzniká načisto v průběhu samotné zkoušky, nýbrž až následně z technických záznamů (kontrolní zkouška proběhla 22. 11. 2013, původní protokol č. Pr-13-2.142 je ze dne 29. 11. 2013), které jsou interními technickými záznamy, pro opravný protokol tak byla použita tatáž data, z jakých původní protokol vycházel. Opravy v přílohách protokolu nemohly zpochybnit výsledky zkoušky požární odolnosti, a neměly tedy ani vliv na zjištěný skutkový stav věci.

[36] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani významu nemožnosti seznámit se s videozáznamem pořízeným při zkoušce požární odolnosti. Ze spisové dokumentace je zjevné, že videozáznam nebyl od počátku řízení důkazem, neboť byl pořízen toliko pro mediální účely. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že videozáznam je volně přístupný na stránkách www.ceskatelevize.cz. Nic to však nemění na skutečnosti, že se nejednalo o důkaz, ale o nástroj určený k mediální prezentaci, tudíž správní orgány z něj při posuzování viny stěžovatelky nevycházely, a proto s ním stěžovatelka nebyla v průběhu řízení seznámena. Stěžovatelka by jistě mohla považovat za nezákonné, že tento videozáznam mezi důkazy zařazen nebyl, a že by jeho provedení ve správním řízení mělo význam pro posouzení věci. Tak by tomu nepochybně bylo, pokud by videozáznam byl potvrzením jejích výhrad k provedení zkoušky či k jejímu výsledku; nic takového ovšem stěžovatelka netvrdí.

[37] K námitce neexistující listiny, z níž by byl zřejmý okruh osob přítomných u zkoušky, souhlasí Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu, který se přihlásil ke konstatování žalované, že namítaná absence seznamu osob přítomných u dané zkoušky, není procesní vadou. Podle názoru žalované nejde o důkazní prostředek, kterého by bylo zapotřebí k prokázání stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; zároveň návrh na výslech těchto osob stěžovatelka neuplatnila jako důkazní návrh. Kasační soud považuje za rozhodné, že stěžovatelka byla řádně seznámena s protokolem o zkoušce požární odolnosti, který obsahuje jména osob zpracovatele protokolu a taktéž schvalovatele. Stěžovatelka mohla vůči těmto osobám uvést připomínky, ale neučinila tak.

[38] I přes některé dílčí vady napadeného rozsudku (explicitní nevypořádání se s některými námitkami, byť to nevedlo k nepřezkoumatelnosti rozsudku) či nevhodné použití termínu, že výrobek „prohořel“ (došlo totiž k jeho deformaci), nepovažuje soud kasační stížnost za důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu